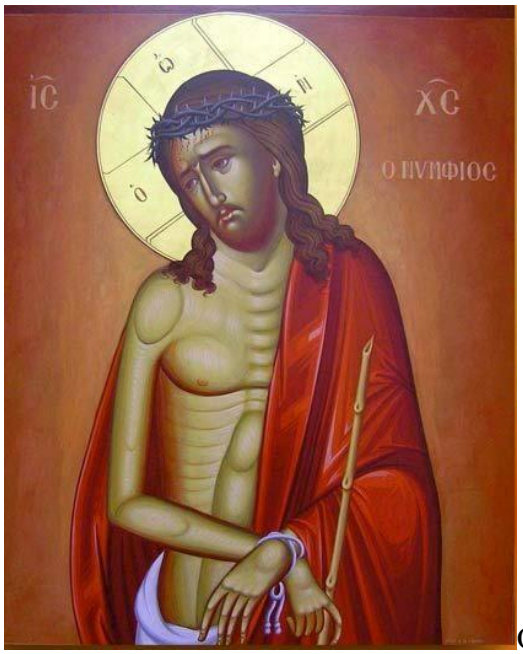
ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ: ΜΙΑ ΣΤΑΥΡΟΑΝΑΣΤΑΣΙΜΗ ΠΟΡΕΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΑΣΤΑΝΤΑ ΧΡΙΣΤΟ.... ΓΡΑΦΕΙ Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΡΥΦΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Χριστός βαδίζει προς το Πάθος, σιωπηρά, ήρεμα, γαλήνια, ακολουθείται από τους μαθητές. Στην πορεία αυτή προηγείται η Ανάσταση του Λαζάρου και έπειτα η θριαμβευτική είσοδος Του μέσα στα Ιεροσόλυμα. Δείχνοντας έτσι, ότι ο Ίδιος είναι Κύριος της ζωής και του θανάτου, ο θριάμβος Του γίνεται αντιληπτός μονάχα από τα παιδιά που ζητοκραυγάζουν με τα βάϊα στα χέρια, τα μάτια τους είναι τόσο καθαρά κι απονήρευτα που μπορούν να διακρίνουν τον Θεό που έρχεται ν' αναμετρηθεί με τον θάνατο για να νικήσει τον θάνατο.

Ο δρόμος του Σταυρού φαίνεται μοναχικός, κανείς δεν μπορεί να καταλάβει τον Κύριο, ακόμα κι οι μαθητές, οι στένοι φίλοι Του, μαλώνουν μεταξύ τους ποίος θα καθίσει στα δεξία Του όταν θα κρίνει τον κόσμο. Αναμένουν από τον Ίδιο να νικήσει την Ρώμη κι ο Ισραήλ να βασιλεύσει, αλλά Αυτός δεν ήρθε να υποτάξει τις εξουσίες και τα βασίλεια, αλλά ν' άλλαξει τον τρόπο που ζει ο κόσμο, ν' ανακόψει την πόρεια του του του προς τον θάνατο.

Από την άλλη οι Γραμματείς κι οι Φαρισαίοι, διδάσκαλοι και ιερατείο του λαού, γνώστες του Νόμου του Θεού, αρνούνται να μπουν στο οίκημα του Πιλάτου, διότι είναι το Πάσχα και δεν μπορούν να μιανθούν εισερχόμενοι σε σπίτι εθνικού, αυστηρή τήρηση του Νόμου κι ας έχουν παραδώσει για να σταυρωθεί τον Νομοθέτη Θεό.

Σ’ αυτήν την τραγικότητα, στην μοναξιά του Χριστού, εκτός από τα παιδιά, βαδίζουν και κάποιοι άλλοι άνθρωποι, όχι γνωστοί, μάλλον αποκρουστικοί για την κοινωνία. Αρχικά, μια πόρνη, έπειτα, ένας μαθητής που Τον αρνείται, ένας ληστής και τέλος, ένας ειδωλολάτρης εκατόνταρχος, άθεος, ή αιρετικός θα λέγαμε, όλοι αυτοί φαίνεται ότι καταλαβαίνουν τον Χριστό, Τον συνοδεύουν στην απέραντη μοναξιά Του, στα πρόσωπα τους εκφράζεται το νόημα και το περιεχόμενου του Σταυρού και της Ανάστασης Του. Γι’ αυτό προβάλλονται ως πρότυπα ζωής, ή καλύτερα άνθρωποι της νέας ζωή που χάρισε ο Χριστός στον κόσμο με την Ανάσταση Του.
Μια πόρνη που είδε τα χάλια της καθρεπτιζόμενη στην αγάπη του Χριστού, μα δεν απελπίστηκε, πήρε αυτά τα χάλια και τα έκανα σφουγγάρια, τ’ έμιξε με μύρο και δάκρυα κι ήλθε να πλύνει τα πόδια Του.
Παρακάτω ο πιο πίστος μαθητής, πρότυπο για τους άλλους, γίνεται σε μια στιγμή αρνήτης, βιώνει την πράξη του, όχι απλά ως ηθική έκπτωση, αλλά ως προδοσία μιας σχέσης ζωής που είχε συνάψει μ’ ένα Πρόσωπο, δηλαδή τον Χριστό, κλαίει πικρά, βλέπει κατάματα τον εαυτό του και δεν απελπίζεται. Εκείνος που έκανε καλά τον δούλο, που πριν λίγο, του έκοψε τ’ αυτί, που δεν τράβηξε τα πόδια Του όταν τ’ άρπαξε να τα φιλήσει μια πόρνη δεν θα παραβλέψει τα δάκρυα και την συντριβή ενός φίλου, όπως ο Ίδιος είχε αποκαλέσει.
Και παραπέρα, ο ληστής απτενίζει από τον Σταυρό Εκείνον που συγχωρεί όλους αυτούς που Τον πληγώνουν κι αν εκείνοι λαμβάνουν την άφεση και χαίρουν της αγάπης Του, γιατί όχι κι αυτός. Βλέπει την αγάπη του Χριστού ν’ αγκαλιάζει από τον Σταυρό τα τετραπέρατα της γης και νιώθει πως χωρά κι αυτός, έτσι ζητά απ’ Εκείνον να χωρέσει σ’ αυτήν την απέραντη αγάπη, να μην τον ξεχάσει, να τον θυμηθεί, κι ακούει από τον Χριστό ότι θα είναι ο πρώτος, πριν ακόμα από τον αγιώτερο όλων των ανθρώπων κατά τον Χριστό, τον Τίμιο Πρόδρομο , τους Δικαίους και Προφήτες.

Κάτω από τον Σταυρό, ο εκατόνταρχος, που δεν ξέρει τον Νόμο, δεν έχει μελετήσει τα βιβλία, ίσως να είναι άθεος, ή αλλόθρησκος, ομολογεί πριν καν γραφτεί το Σύμβολο της Πίστεως, πως πραγματικά είναι Υιός του Θεού, αντικρύζοντας το μεγάλειο της αγάπης Του και την υποταγή όλων των φυσικών στοιχείων και φαινομένων σ’ Αυτόν.

Την Μεγάλη Εβδομάδα κανένας δεν αποκλείεται, όσα χάλια κι αν είναι, όσες αμαρτίες κι αν έχει, το μέγεθος του Σταυρού κι η Ανάσταση του Χριστού είναι τόσο μεγάλα που καλύπτουν τα πάντα. Ο Σταυρός του Χριστού αγκάλιασε όλους τους ανθρώπους, όσους πλησίασαν προς αυτόν, έμειναν και μένουν μακριά μονάχα οι Φαρισαίοι κι όσοι σαν αυτούς καθόνται αναπαυμένοι στις αρετές και στα καλά έργα, αρνούμενοι να δουν κατάματα τον εαυτό τους, ν' ανοιχθούν στην αγάπη Του.
Ας δώσουμε τα κουρέλια του εαυτού μας στον Χριστό, ας σταυρώσουμε το εγώ μας, μ' ότι αυτό συναπάγεται, πάθη, κακίες, φθόνους και εγωισμούς. Ας τα παραδώσουμε στο πετραχήλι του πνευματικού, του ανθρώπου σαν και μας, ίσως κάποιες φορές με πιο πολλές αμαρτίες από μας, που δεν είναι δικαστής, αλλά διάκονος του μυστηρίου της αγάπης του Χριστού και της συγνώμης που μας χαρίζει.Ο Χριστός πορεύεται να σφαγιαστεί, όπως κάνει σε κάθε Θεία Λειτουργία, προς βρώση και πόση, τρώμε κάθε φορά το Σώμα Του και πίνουμε το Αίμα Του, όχι επειδή ήμαστε άξιοι, αλλά νεκροί και θέλουμε να ζήσουμε.
Η Μεγάλη Εβδομάδα, δεν απευθύνεται στους τέλειους, τους ατσαλάκωτους, αλλά στους συνεντριμένους, τους αμαρτωλούς, που όμως ξέρουν να κλαίνε, στις πόρνες, στους Πέτρους, στους ληστές και στους εκατοντάρχους, που έχουν μάθει στην ζωή τους όταν πέφτουν να σηκώνονται και πάλι ξανά και ξανά το ίδιο, σ' όλους εκείνους που θα δουν τον Χριστό στο Σταυρό και θα νιώσουν την απέραντη αγάπη Του να τους κυκλώνει και να τους Ανασταίνει, σε μια καινούργια ζωή, σε μια αλλιώτικη συνάντηση στην Γαλιλαία του Αναστάντος Χριστού!

Καλή Ανάσταση!

Γεώργιος Τρυφωνόπουλος
Θεολόγος
Αμύνταιο, 53200
tgeorgiosam@gmail.com
6987221930